

[Gerda Møller.]

sker inden for folkeskolen, og hvorledes det sker.

Jeg mener, at netop det forslag, vi behandler i dag om den integrerede seksualoplysning, hører til denne kategori, eller jeg vil nu hellere sige hørte, for uroen og debatten var jo særlig stærk lige efter lovforslagets vedtagelse i maj 1970, og det skyldtes først og fremmest utilfredsheden, i hvert fald fra mange sider, med det cirkulære og den bekendtgørelse, som den daværende undervisningsminister havde udsendt, og også utilfredshed med folkeskolens læseplansudvalgs vejledning, som man fandt indeholdt formuleringer, der umiddelbart kunne opfattes som provokerende over for forældrene og disses naturlige og velbegrundede interesse i at være medbestemmende på dette vigtige område.

Jeg stillede selv det spørgsmål den 5. april 1972 til daværende undervisningsminister Heinesen, om han ikke på baggrund af den uro og den debat, der var, fandt anledning til at foretage sådanne ændringer i bekendtgørelsen, så vejledningen ikke kunne opfattes som et diktat, men som en vejledning både for skolekommissioner og for skolenævn ved udformningen af undervisningsbestemmelser for kommunens skoler henholdsvis for den enkelte skole og for lærerne ved gennemførelsen af undervisningen.

Hr. Heinesen, som også havde haft en drøftelse med Skole og Samfund, erklærede sig villig til at foretage denne ændring, og den ændring skete, hvis jeg husker rigtigt, i 1972. Det blev også således, at forældrepræsentationen i skolekommissioner og skolenævn, hvis de ønskede det, kunne få en væsentlig medindflydelse på udformningen af de bestemmelser, der skulle gælde for den enkelte kommune eller skole. Andre ændringer i cirkulæret gik ud på, at formålet med seksualundervisningen blev begrænset, så den mere fik karakter af saglig oplysning; der blev opstillet et mindstemål for undervisningen, som så kunne suppleres med andre og videregående mål; der blev åbnet mulighed for at udskyde seksualoplysningen til 3. skoleår, hvor det tidligere var 1.-4. skoleår; den eventuelle samlede fremstilling, som både elever og lærere kan blive fri for, kunne foretages i 7. skoleår i stedet for i 6., og endelig er henvisninger

til den af læseplansudvalget givne vejledning ikke medtaget i den nye bekendtgørelse. Hermed er det altså understreget, at vejledningen er at betragte som et hjælpemiddel for de stedlige skolemyndigheder.

På den baggrund kan flertallet, og det er langt de fleste medlemmer af den konservative folketingsgruppe, ikke umiddelbart gå ind for at søge loven ændret. Jeg selv har i sin tid stemt for loven, og det gjorde, som det er sagt tidligere her fra talerstolen, et enigt folketing. Derfor har jeg også anbefalet min gruppe ikke at gå ind for en ændring af loven.

Jeg er klar over, at der hermed er lagt et meget stort ansvar på skolen, men det finder jeg nødvendigt, når forholdet er det, at vi gang på gang i folketinget har måttet konstatere, at der tiltrænges en bedre seksualoplysning blandt de unge, fordi mange forældre ikke har kunnet klare at løse denne opgave.

Hertil kommer, at jeg har den indstilling, at børn skal have redelig besked, når de spørger, og at man derfor må besvare deres spørgsmål, når de stilles, og at svaret bør gives, så de kan forstå det, afpasset efter deres alder.

I øvrigt er det således, at „seksualundervisningen“ på gaden og andre steder begynder tidligt i dag, også tidligere end i skolen og endnu tidligere end før i tiden. Derfor må der svares, når anledningen kommer fra børnene, dvs. når de spørger og selv om det først og fremmest er forældrenes opgave at svare på disse spørgsmål — for det mener jeg bestemt det er — så kan de lige så let dukke op i skolen, og jeg mener, det ville ødelægge tillidsforholdet mellem barn og lærer, hvis læreren viger udenom eller afviser spørgsmålet som upassende. Så først, mener jeg, kan barnet blive angst eller nyfient. Det betyder efter min mening ikke, at man fratager forældrene ansvaret. Der er da intet som helst i vejen for, at de kan komme skolen i forkøbet med at orientere deres børn eller fortsætte samtalen i hjemmet i overensstemmelse med deres egen livsholdning.

Endelig må det ikke glemmes, at skolen også appellerer til forældrenes ansvar på hele dette område, idet der er lagt en række begrænsninger ind i skolens seksualoplysningsvirksomhed, begrænsninger, der netop